

Πνευματική Ρουτίνα: Ο μεγάλος κίνδυνος της εκκλησιαστικής ζωής (πρωτοπρ. π. Γεωργίου Κόρτα)

/ [Πεμπτουσία](#)

Διάβασα κάποτε ότι: «Υπάρχουν άνθρωποι που μένουν ορφανοί από τη στιγμή της γέννησής τους. Πολύ φοβάμαι ότι το ίδιο ισχύει και στο πεδίο της πίστης: Γεννιόμαστε, βαπτίζομαστε, αλλά ποτέ δεν καταφέρνουμε να γνωρίσουμε πραγματικά τον Ουράνιο Πατέρα μας, ενώ η θεία Λειτουργία μετατρέπεται σε ρουτίνα».

Το να μετατρέπουμε την θεία Λειτουργία και την πίστη μας, σε ρουτίνα, οφείλεται αποκλειστικά σ' εμάς. Το τραγικό είναι το «κρυφτούλι» που παίζουμε με το Θεό.

Καταφεύγουμε σ' αυτό για να μην βλέπουμε το χάλι μας, και την στραπατσαρισμένη εικόνα μας.

Με την πρώτη δυσκολία, με τον πρώτο πειρασμό στη ζωή μας, ξεκινάμε τα τάματα και τις κάλπικες υποσχέσεις, «Παναγία μου βοήθα το παιδί μου, και εγώ θα αλλάξω ζωή». Και έτσι μετατρέπουμε τη σχέση μας με το Θεό, υπαλληλική.

Και εάν κάποιος μας θυμίσει τον πειρασμό που περάσαμε, αρχίζουμε την προφασολογία και την μεταβίβαση των ενοχών παρά την αληθινή μετάνοια. Μας λένε για εκκλησιασμό και νηστεία, τους λέμε «είναι καλοκαίρι, δεν μπορώ, δεν κάνω εγώ αυτη τη νκστεία», λες και η νηστεία δεν είναι εντολή του Θεού.

Η αδυναμία μας να αλλάξουμε ζωή, μας οδηγεί στο να απορρίπτουμε τον ίδιο το Θεό γιατί δεν έχουμε καταλάβει την αγάπη του Δημιουργού μας.

Η μετάνοια και η συγχώρηση, η αγάπη και η ειλικρίνεια, η τήρηση των εντολών του Θεού, είναι αυτά που μας δίνουν την ελπίδα για ένα καλύτερο εαυτό. Πρέπει να προσπαθήσουμε να συναντήσουμε τον Χριστό μέσα στην καρδιά μας, μέσα απ' την

αγάπη μας προς τον συνάνθρωπό μας και τότε θα έρθουμε πρόσωπο με πρόσωπο μ' αυτή την Παρουσία.

π. Γ.Κ

Πηγή: Μηνιαία Έκδοση Ι.Ν Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος, «ο Τήρων», έτος 8^ο, Αρ. τ. 11^ο, Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2015.